

Sygn. akt IV U 18/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Łakomiak

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **P. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 08 listopada 2013 r. znak OW- (...)

w przedmiocie **jednorazowego odszkodowania**

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 08 listopada 2013 r. znak OW- (...) w ten sposób, że przyznaje **wnioskodawcy P. S. prawo do jednorazowego odszkodowania** z tytułu wypadku przy pracy z dnia 30 lipca 2013 r. w kwocie odpowiadającej 1% (jeden procent) trwałego uszczerbku na zdrowiu.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca P. S. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 08 listopada 2013 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 30 lipca 2013 r. Uzasadniając odwołanie wnioskodawca wskazał, że nie zgadza się z ustaleniem 0 % uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 30 lipca 2013 r. Zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r., procentowy stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu określony w poz. Ł - Ś. i palce w pkt. 136 odnośnie kciuka prawego wynosi od 3 do 20 %. Po wypadku odczuwa w prawym kciuku przykurcze, zeszywnienia, a także ma zmiany czuciowe i bliznę pourazową. Wniósł o nowe zakwalifikowanie uszczerbku na zdrowiu zgodnie z obowiązującymi przepisami

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że zgodnie z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 04 listopada 2013 r. ubezpieczony wskutek wypadku przy pracy z dnia 30 lipca 2013 r. doznał 0 % uszczerbku na zdrowiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że w dniu 30 lipca 2013 r. P. S. uległ wypadkowi przy pracy.

W wyniku zdarzenia z dnia 30 lipca 2013 r. P. S. doznał rany ciętej kciuka prawego z uszkodzeniem gałęzi czuciowej kciuka nerwu pośrodkowego, które spowodowały u niego trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1 %.

Dowód: opinia biegłego ortopedy k. 13-14, 19 i 29.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisów art. 11 ust. 1 i art. 16 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673). Zgodnie z art. 11 ust. 1 tej ustawy, ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Przy czym na mocy ust. 2 w/w artykułu za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. W myśl ust. 3 tego artykułu za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Stosownie zaś do treści art. 16 ust. 1 ustawy wypadkowej, stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska. W przypadku ustalania prawa do świadczeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 i 5-8, lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala również niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, a także związek śmierci ubezpieczonego lub rencisty z takim wypadkiem lub chorobą. W myśl ust. 2 tego artykułu, przy ustalaniu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczące trybu orzekania o niezdolności do pracy.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt, że w dniu 30 lipca 2013 r. wnioskodawca P. S. uległ wypadkowi przy pracy. Natomiast kwestią sporną było ustalenie, czy w wyniku tego wypadku doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zważywszy na to, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy oraz ustalenie istnienia ewentualnego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy wymagały wiadomości specjalnych, Sąd zasięgnął opinii biegłego lekarza ortopedy.

Na podstawie opinii wydanej przez tego biegłego Sąd ustalił, że w wyniku wypadku przy pracy z dnia 30 lipca 2013 r. P. S. doznał rany ciętej kciuka prawego z uszkodzeniem gałęzi czuciowej kciuka nerwu pośrodkowego, które spowodowały u niego trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1 %. Biegły ustalając taki uszczerbek na zdrowiu wskazał, że oparł się na poz. 181 j załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U.2013.954) oraz na treści przepisu zawartego w § 8 ust. 3 tego rozporządzenia.

Wprawdzie wnioskodawca złożył zastrzeżenia do opinii biegłego kwestionując przyjęcie przez niego tej właśnie pozycji z załącznika do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 r. w celu ustalenia doznanego przez niego uszczerbku na zdrowiu. Sąd, po analizie opinii biegłego oraz jej dwukrotnego uzupełnienia, nie znalazł ostatecznie podstaw do podważenia zawartych w niej wniosków. Jeszcze raz należy wskazać, że biegły ustalił, że wnioskodawca doznał urazu w postaci rany ciętej kciuka prawego z uszkodzeniem gałęzi czuciowej kciuka nerwu pośrodkowego. Oceniając charakter oraz wielkość doznanego przez wnioskodawcę uszczerbku na zdrowiu biegły oparł się na poz. 181 j załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r., który dotyczy uszkodzenia częściowego lub całkowitego - w zależności od stopnia zaburzeń - nerwu pośrodkowego w zakresie nadgarstka prawego i zakłada określenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w granicach od 5 do 25 %. Biegły uznał, że jest to pozycja najbardziej zbliżona do oceny przypadku wnioskodawcy. Z tych też względów biegły posłużył się przepisem § 8 ust. 3 powołanego rozporządzenia, zgodnie z którym jeżeli w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku, lekarz orzecznik ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej.

W ocenie Sądu, powyższe stanowisko biegłego należało uznać za prawidłowe. Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanej opinii przez biegłego ortopedę. Mając na uwadze sposób umotywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych wniosków przez tego biegłego, Sąd oparł się na wydanej przez niego opinii, a tym samym nie znalazł podstaw do dalszego uzupełniania stanowiska przez tego biegłego. Biegły ustalił, że wnioskodawca doznał uszkodzenia gałęzi czuciowej kciuka nerwu pośrodkowego, zaś przyjęta przez niego pozycja dotyczy zaburzeń nerwu pośrodkowego w zakresie nadgarstka prawego. Nie są to zatem urazy tożsame. Biegły miał zatem podstawy do posłużenia się przepisem § 8 ust. 3 powołanego rozporządzenia. Sąd nie znalazł przy tym podstaw do zakwestionowania przyjęcia przez biegłego właśnie pozycji 181 j w celu oceny procentowego uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy. Biegły w sposób przekonywujący uzasadnił, dlaczego oparł się na tej pozycji, nie zaś na pozycji wskazanej przez wnioskodawcę w złożonym odwołaniu.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

Jeszcze raz należy wskazać, że Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanej opinii przez biegłego ortopedę. Z tych względów uznał tą opinię za wiarygodny dowód w sprawie, mogący stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Powyższe okoliczności skutkowały zmianą zaskarżonej decyzji i orzeczeniem jak w wyroku (art. 477¹⁴ § 2 kpc).